Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 4. októbra 2024*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Hraničné kontroly, azyl a prisťahovalectvo – Smernica 2008/115/ES – Článok 15 ods. 2 písm. b) – Zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny na účely odsunu – Smernica 2013/33/EÚ – Článok 9 – Zaistenie žiadateľa o medzinárodnú ochranu – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Článok 28 ods. 2 – Zaistenie na účely odovzdania – Nezákonnosť zaistenia – Články 6 a 47 Charty základných práv Európskej únie“

Vo veci C-387/24 PPU [Bouskoura] [i],

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (súd v Haagu zasadajúci v Roermonde, Holandsko) zo 4. júna 2024 a doručený Súdnemu dvoru 4. júna 2024, ktorý súvisí s konaním:

C

proti

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Arabadžiev (spravodajca), sudcovia T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin a I. Ziemele,

generálny advokát: A. Rantos,

tajomník: A. Lamote, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. júla 2024,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– C, v zastúpení: P. H. Hillen a R. M. Seth Paul, advocaten,

– holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a A. Hanje, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: holandčina.

[i] Názov tejto veci je fiktívny. Nezodpovedá skutočnému menu ani názvu žiadneho z účastníkov konania.

– Európska komisia, v zastúpení: A. Baeckelmans, A. Katsimerou a F. van Schaik, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. septembra 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 15 ods. 2 tretieho pododseku písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (Ú. v. EÚ L 348, 2008, s. 98), článku 9 ods. 3 druhého pododseku smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 96), ako aj článku 28 ods. 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“), v spojení s článkami 6 a 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi C, štátnym príslušníkom tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, na jednej strane a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (štátny tajomník pre spravodlivosť a bezpečnosť, Holandsko) (ďalej len „štátny tajomník“) na druhej strane vo veci zákonnosti dvoch po sebe nasledujúcich opatrení spočívajúcich v zaistení, ktoré prijal tento orgán.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2008/115

3 Odôvodnenie 9 smernice 2008/115 stanovuje:

„V súlade so smernicou Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca [(Ú. v. EÚ L 326, 2005, s. 13)], by sa štátny príslušník tretej krajiny, ktorý požiadal o azyl v členskom štáte, nemal považovať za neoprávnene sa zdržiavajúceho na území tohto členského štátu, pokiaľ nenadobudlo účinnosť rozhodnutie o neudelení azylu alebo rozhodnutie, ktorým sa ukončilo jeho právo na pobyt ako žiadateľa o azyl.“

4 Článok 2 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Táto smernica sa uplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území členského štátu.“

5 Článok 15 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat a/alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď:

a) existuje riziko úteku, alebo

b) dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu.

Zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

2. Zaistenie nariaďujú správne alebo súdne orgány.

Zaistenie sa nariaďuje písomne s uvedením skutkových a právnych dôvodov.

Ak zaistenie nariadili správne orgány, členské štáty:

a) buď zabezpečia rýchle súdne preskúmanie zákonnosti zaistenia, o ktorom sa rozhodne v čo najkratšom čase od začiatku zaistenia,

b) alebo poskytnú dotknutému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny právo podať návrh na začatie konania, v rámci ktorého sa zákonnosť zaistenia preverí postupom rýchleho súdneho preskúmania, o ktorom sa rozhodne v čo najkratšom čase od začiatku príslušného konania. V takomto prípade členské štáty bezodkladne informujú štátneho príslušníka tretej krajiny o možnosti podania návrhu na začatie takéhoto konania.

Ak sa zistí, že zaistenie nie je zákonné, dotknutý štátny príslušník tretej krajiny bude bezodkladne prepustený.

3. V každom prípade sa zaistenie preskúma v primeraných lehotách buď na žiadosť dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny alebo *ex offo*. V prípade predĺženia lehoty zaistenia na preskúmanie dohliada súdny orgán.

4. Zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.

5. Zaistenie trvá, kým sú splnené podmienky ustanovené v odseku 1 a kým je to potrebné na zabezpečenie úspešného odsunu. Každý členský štát stanoví maximálnu lehotu zaistenia, ktorá nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

6. Členské štáty môžu lehotu zaistenia uvedenú v odseku 5 predĺžiť len na obmedzený čas, a to nie dlhšie ako ďalších dvanásť mesiacov v súlade s vnútroštátnym právom, v prípadoch, keď je napriek všetkým ich primeraným snahám pravdepodobné, že proces odsunu bude trvať dlhšie:

a) z dôvodu nedostatočnej spolupráce dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny alebo

b) z dôvodu omeškania pri získavaní nevyhnutných dokladov od tretích krajín.“

Smernica 2013/33

6 Článok 2 písm. h) smernice 2013/33 definuje zaistenie ako „umiestnenie žiadateľa členským štátom na konkrétnom mieste, na ktorom je obmedzená sloboda pohybu žiadateľa“.

7 Článok 8 ods. 1 až 3 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty nesmú zaistiť osobu len z toho dôvodu, že táto osoba je žiadateľom v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany [(Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60)].

2. Ak je to nevyhnutné, členské štáty môžu na základe individuálneho posúdenia každého jednotlivého prípadu žiadateľa zaistiť, ak nemožno účinne uplatniť iné, miernejšie donucovacie alternatívne opatrenia.

3. Žiadateľa možno zaistiť iba:

a) na účely zistenia alebo overenia jeho totožnosti alebo štátnej príslušnosti;

b) na účely zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko úteku žiadateľa;

c) na účely rozhodovania v rámci konania o práve žiadateľa vstúpiť na územie;

d) ak je žiadateľ zaistený a vzťahuje sa na neho konanie o návrate podľa smernice [2008/115], s cieľom pripraviť návrat a/alebo výkon vyhostenia a príslušný členský štát môže na základe objektívnych kritérií vrátane skutočnosti, že žiadateľ už mal prístup ku konaniu o azyle, doložiť, že existuje odôvodnené podozrenie, že žiadateľ žiada o medzinárodnú ochranu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť vykonanie rozhodnutia o návrate;

e) ak si to vyžaduje ochrana národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku;

f) v súlade s článkom 28 nariadenia [Dublin III].

Dôvody zaistenia sa stanovia vo vnútroštátnom práve.“

8 Článok 9 ods. 3 smernice 2013/33 stanovuje:

„Ak je zaistenie nariadené správnymi orgánmi, členské štáty zabezpečia urýchlené súdne preskúmanie zákonnosti zaistenia, ktoré sa vykoná z úradnej moci a/alebo na žiadosť žiadateľa. Ak sa preskúmanie vykonáva z úradnej moci, rozhodne sa o ňom čo najskôr po zaistení. V prípade preskúmania na žiadosť žiadateľa sa o ňom rozhodne čo najskôr po začatí príslušného konania. Na tento účel členské štáty určia vo vnútroštátnom práve lehotu, v akej sa súdne preskúmanie z úradnej moci a/alebo súdne preskúmanie na žiadosť žiadateľa majú vykonať.

Dotknutý žiadateľ musí byť bezodkladne prepustený, ak je podľa súdneho preskúmania jeho zaistenie nezákonné.“

Nariadenie Dublin III

9 Článok 28 ods. 2 až 4 nariadenia Dublin III znie:

„2. Ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

3. Zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovede v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

4. Pokiaľ ide o podmienky zaistenia osôb a záruky vzťahujúce sa na zaistené osoby, na zabezpečenie postupov odovzdania do zodpovedného členského štátu sa uplatňujú články 9, 10 a 11 smernice [2013/33].“

Holandské právo

10 Ustanovenie § 59a ods. 1 Vreemdelingenwet 2000 (zákon o cudzincoch z roku 2000) z 23. novembra 2000 (Stb. 2000, č. 495, ďalej len „zákon o cudzincoch“) stanovuje, že cudzí štátni príslušníci, na ktorých sa uplatňuje nariadenie Dublin III, môžu byť pri dodržaní článku 28 tohto nariadenia zaistení na účely ich odovzdania do členského štátu zodpovedného za posúdenie ich žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej na holandskom území.

11 Ustanovenie § 59 ods. 1 *initio* a písm. a) tohto zákona stanovuje, že cudzieho štátneho príslušníka, ktorý nemá oprávnenie na pobyt, môže štátny tajomník v prípade, že si to vyžaduje záujem verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti, zaistiť na účely jeho odsunu z holandského územia.

12 Ustanovenie § 94 ods. 1 a 6 uvedeného zákona znie:

„1. Keď štátny tajomník prijal rozhodnutie, ktorým sa ukladá opatrenie spočívajúce v pozbavení slobody upravené v § 6, 6a, 58, 59, 59a a 59b, informuje o tom súd najneskôr do 28. dňa od oznámenia tohto rozhodnutia, okrem prípadu, ak cudzí štátny príslušník už sám podal opravný prostriedok. Od okamihu, kedy bol súd informovaný, platí, že cudzí štátny príslušník podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu o uložení opatrenia spočívajúceho v pozbavení slobody. Cieľom opravného prostriedku je tiež získať náhradu škody.

…

6. Ak sa konajúci súd domnieva, že uplatnenie alebo vykonanie opatrenia je v rozpore s týmto zákonom, alebo ak po zvážení všetkých dotknutých záujmov usúdi, že opatrenie nie je odôvodnené, opravnému prostriedku vyhovie. V tomto prípade súd nariadi zrušenie opatrenia alebo zmenu podmienok jeho výkonu.“

13 Ustanovenie § 96 ods. 1 a 3 tohto zákona stanovuje:

„1. Ak sa opravný prostriedok podľa § 94 vyhlási za nedôvodný a cudzí štátny príslušník podá opravný prostriedok proti predĺženiu pozbavenia slobody, súd ukončí predbežné vyšetrovanie do jedného týždňa od doručenia návrhu. Odlišne od § 8:57 Algemene wet bestuursrecht [(Všeobecný zákon o správnom práve)] môže súd tiež rozhodnúť, aj bez súhlasu účastníkov konania, že súdne vyšetrovanie sa neuskutoční.

…

3. Ak sa konajúci súd domnieva, že uplatnenie alebo vykonanie opatrenia je v rozpore s týmto zákonom, alebo ak po zvážení všetkých dotknutých záujmov usúdi, že opatrenie nie je primerane odôvodnené, opravenému prostriedku vyhovie. V tomto prípade súd nariadi zrušenie opatrenia alebo zmenu podmienok jeho výkonu.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

14 Dňa 2. mája 2024 bol C zaistený podľa § 59a ods. 1 zákona o cudzincoch (ďalej len „prvé opatrenie spočívajúce v zaistení“). Prijatím tohto opatrenia sa štátny tajomník po prvé domnieval, že C spadal do pôsobnosti nariadenia Dublin III, po druhé, že predstavoval závažné riziko pre verejný poriadok z dôvodu rizika úteku, a po tretie, že Španielske kráľovstvo bolo členským štátom zodpovedným za posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že zaistenie bolo dotknutej osobe uložené na účely jej odovzdania do tohto členského štátu.

15 Štátny tajomník 3. mája 2024 požiadal španielske orgány o prevzatie C podľa článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia Dublin III. Tieto orgány túto žiadosť zamietli 14. mája 2024.

16 Dňa 17. mája 2024 o 14.51 hod. prijal štátny tajomník rozhodnutie o návrate C, v ktorom označil Maroko za krajinu určenia. Domnievajúc sa, že existovalo riziko, že by dotknutá osoba, ktorá nemala oprávnenie na pobyt, mohla utiecť ešte pred jej odsunom, tento orgán prijal o 14.52 hod.

opatrenie spočívajúce v zaistení na základe § 59 ods. 1 *initio* a písm. a) zákona o cudzincoch (ďalej len „druhé opatrenie spočívajúce v zaistení“). Toto opatrenie v súčasnosti stále platí. Tento orgán v ten istý deň o 14.55 hod. zrušil prvé opatrenie spočívajúce v zaistení.

17 Dotknutá osoba podala dve žaloby proti prvému aj druhému opatreniu spočívajúcemu v zaistení na Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (súd v Haagu zasadajúci v Roermonde, Holandsko), ktorý je vnútroštátnym súdom.

18 C pred týmto súdom tvrdí, že prvé opatrenie spočívajúce v zaistení sa stalo nezákonným 14. mája 2024, čo je dátum, od ktorého vzhľadom na zamietnutie žiadosti o jeho prevzatie Španielskym kráľovstvom už toto opatrenie nemohlo byť odôvodnené odovzdaním dotknutej osoby do tohto členského štátu. Podľa judikatúry Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie správneho súdnictva Štátnej rady, Holandsko) mal štátny tajomník od tohto dátumu lehotu 48 hodín na to, aby vydal opatrenie spočívajúce v zaistení dotknutej osoby na inom základe, než je to, ktoré odôvodnilo prvé opatrenie spočívajúce v zaistení. V prejednávanej veci táto lehota nebola dodržaná, pretože tento orgán prijal druhé opatrenie spočívajúce v zaistení až 17. mája 2024. Z tohto dôvodu nemal byť C ponechaný v zaistení a mal byť prepustený pred prijatím druhého opatrenia spočívajúceho v zaistení.

19 Štátny tajomník pred vnútroštátnom súdom tvrdí, že nezákonnosť prvého opatrenia spočívajúceho v zaistení nemá vplyv na zákonnosť druhého opatrenia spočívajúceho v zaistení, ktoré samostatne odôvodňuje ponechanie dotknutej osoby v zaistení. Tento orgán, ktorý pripúšťa existenciu vady ovplyvňujúcej prvé opatrenie spočívajúce v zaistení a ponúka C sumu 100 eur ako náhradu škody na účely jeho odškodnenia za nezákonné zaistenie, ktorému bol vystavený, uvádza, že prvé opatrenie spočívajúce v zaistení bolo už zrušené v čase, keď bola vec predložená vnútroštátnemu súdu, a že toto opatrenie preto nemôže byť zrušené.

20 Vnútroštátny súd uvádza, že podľa vnútroštátnej praxe potvrdenej judikatúrou Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (oddelenie správneho súdnictva Štátnej rady) nezákonnosť opatrenia spočívajúceho v zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny nemôže v zásade ovplyvniť zákonnosť opatrenia spočívajúceho v zaistení prijatého voči nemu neskôr, na základe čoho príslušný súd nemôže nariadiť prepustenie tohto štátneho príslušníka z dôvodu tejto nezákonnosti. Tento postup a táto judikatúra sú okrem toho v súlade s § 59, 59a, 94 a 96 zákona o cudzincoch, ktoré výslovne nestanovujú povinnosť pre príslušný súdny orgán bezodkladne prepustiť dotknutú osobu, pokiaľ sa domnieva, že jej zaistenie je nezákonné.

21 Vnútroštátny súd však uvádza, že podľa článku 15 ods. 2 smernice 2008/115, ako aj článku 9 ods. 3 smernice 2013/33 musí byť dotknutá osoba „bezodkladne“ prepustená, ak sa zistí, že zaistenie je nezákonné.

22 Vzhľadom na povinnosť bezodkladného prepustenia stanovenú týmito ustanoveniami sa vnútroštátny súd pýta, či by nemal prepustiť dotknutú osobu, aj keď opatrenie spočívajúce v zaistení, na základe ktorého je táto osoba v súčasnosti pozbavená slobody, nie je nezákonné, len z dôvodu, že predchádzajúce opatrenie spočívajúce v zaistení, na základe ktorého bola uvedená osoba pozbavená slobody, už nespĺňalo podmienky zákonnosti.

23 Po prvé vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že táto otázka vyžaduje, aby sa určilo, či je predmetom preskúmania príslušným súdnym orgánom podmienka „zaistenia“, alebo či tento orgán musí svoje preskúmanie obmedziť na prípadne nezákonný charakter platného opatrenia spočívajúceho v zaistení. Podľa vnútroštátneho súdu v tomto poslednom uvedenom prípade by

možnosť prepustenia dotknutej osoby závisela v konečnom dôsledku od okamihu, keď táto osoba namietla nezákonnosť daného opatrenia, pričom okolnosť, že zaistenie bolo v minulosti nezákonné, by nepredstavovala skutočnosť relevantnú na účely analýzy príslušného súdneho orgánu. V tomto prípade by tento súd nemohol zaručiť právo na účinnú súdnu ochranu, ako je zakotvené v článku 47 Charty.

24 Po druhé tento súd pripomína, že právo Únie nestanovuje možnosť zachovať zaistenie z administratívnych dôvodov alebo na účely prípravy prijatia nového opatrenia spočívajúceho v zaistení, ale vyžaduje okamžité prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorého zaistenie je nezákonné, bez ohľadu na okamih, ku ktorému sa skúma zákonnosť tohto zaistenia.

25 Po tretie vnútroštátny súd uvádza, že v súlade s judikatúrou Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Oddelenie správneho súdnictva Štátnej rady) je v prípade závažného porušenia práva na prepustenie možné odchýliť sa od pravidla, podľa ktorého nezákonnosť prvého opatrenia spočívajúceho v zaistení nemá vplyv na zákonnosť druhého opatrenia spočívajúceho v zaistení.

26 Podľa vnútroštátneho súdu základná povaha práva na slobodu zakotveného v článku 6 Charty, ako aj práva na účinnú súdnu ochranu svedčí v prospech názoru, že každé zaistenie nariadené na základe nezákonného opatrenia spočívajúceho v zaistení predstavuje závažné porušenie týchto práv. Dotknutá osoba by preto mala byť okamžite prepustená, ak zaistenie bolo v minulosti nezákonné, aj keď príslušný orgán nakoniec napravil túto nezákonnosť.

27 V tomto kontexte by vyplatenie náhrady škody nezaručilo primeranú ochranu práv zakotvených v článkoch 6 a 47 Charty. Pri určovaní výšky náhrady škody, ktorá sa má dotknutej osobe poskytnúť, by sa malo zohľadniť trvanie a závažnosť nezákonnosti zaistenia.

28 Pokiaľ ide o prejednávanú vec, keďže zaistenie bolo zachované na viac ako 48 hodín, a to napriek nezákonnosti prvého opatrenia spočívajúceho v zaistení, a keďže druhé opatrenie spočívajúce v zaistení bolo uložené až po zrušení prvého opatrenia, len okamžité prepustenie dotknutej osoby by umožnilo náležite zabezpečiť jej právo na účinnú súdnu ochranu.

29 Za týchto podmienok Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (súd v Haagu zasadajúci v Roermonde) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa článok 15 ods. 2 [tretí podpodsek] *initio* a písm. b) smernice [2008/115], článok 9 ods. 3 smernice [2013/33] a článok 28 ods. 4 nariadenia [Dublin III] v spojení s článkom 6 a článkom 47 [Charty] vykladať v tom zmysle, že súdny orgán je vždy povinný okamžite prepustiť zaistenú osobu, ak zaistenie bolo nezákonné alebo sa stalo nezákonným kedykoľvek počas neprerušeného vykonávania série po sebe nasledujúcich opatrení spočívajúcich v zaistení?“

O návrhu na uplatnenie naliehavého prejudiciálneho konania

30 Vnútroštátny súd navrhol, aby sa predmetný návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednal v naliehavom prejudiciálnom konaní upravenom v článku 23a prvom odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a v článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

31 Na podporu svojho návrhu tento súd predovšetkým uvádza, že prejudiciálna otázka sa týka ustanovení, ktoré patria do jednej z oblastí upravených v hlave V tretej časti Zmluvy o FEÚ. Tento súd ďalej uviedol, že C je zaistený nepretržite od 2. mája 2024. Odpoveď Súdneho dvora na prejudiciálnu otázku je napokon rozhodujúca pre rozhodnutie, či je tento súd podľa práva Únie povinný okamžite prepustiť dotknutú osobu.

32 V prvom rade treba konštatovať, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu ustanovenia smernice 2008/115, ustanovenia smernice 2013/33, ako aj ustanovenia nariadenia Dublin III. V rozsahu, v akom tieto smernice a toto nariadenie patria do pôsobnosti hlavy V tretej časti Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, tento návrh na začatie prejudiciálneho konania môže byť prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní v súlade s článkom 23a prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článkom 107 ods. 1 rokovacieho poriadku.

33 V druhom rade, pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa naliehavosti, treba zdôrazniť, že táto podmienka je splnená najmä vtedy, ak dotknutá osoba v spore vo veci samej je v súčasnosti pozbavená slobody a jej ponechanie vo väzbe závisí od vyriešenia sporu vo veci samej, pričom je nutné spresniť, že situáciu dotknutej osoby je potrebné posudzovať ku dňu preskúmania návrhu, ktorým sa požaduje, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom konaní (rozsudok z 29. júla 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, bod 26 a citovaná judikatúra).

34 V prejednávanej veci z opisu skutkového stavu uvedeného vnútroštátnym súdom vyplýva, že C je skutočne od 2. mája 2024 pozbavený slobody a že sa v tejto situácii nachádzal ku dňu preskúmania návrhu, ktorým sa požaduje, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní. Okrem toho vnútroštátny súd uviedol, že v závislosti od odpovede Súdneho dvora na prejudiciálnu otázku mu môže vzniknúť povinnosť prepustiť túto osobu.

35 Za týchto okolností 14. júna 2024 prvá komora Súdneho dvora na návrh sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta rozhodla vyhovieť návrhu vnútroštátneho súdu na prejednanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania v rámci naliehavého prejudiciálneho konania.

O prejudiciálnej otázke

36 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry v rámci spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom zakotvenej v článku 267 ZFEÚ prislúcha Súdnemu dvoru poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď potrebnú na rozhodnutie vo veci, ktorá mu bola predložená. Z tohto pohľadu Súdnemu dvoru prináleží v prípade potreby preformulovať otázky, ktoré sú mu položené. V tejto súvislosti mu prináleží zo všetkých skutočností, ktoré poskytol vnútroštátny súd, a najmä z odôvodnenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu, zistiť ustanovenia práva Únie, ktoré si so zreteľom na predmet sporu vyžadujú výklad [rozsudok z 30. apríla 2024, M. N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, bod 78 a citovaná judikatúra].

37 V tejto súvislosti treba uviesť, ako vyplýva z bodu 53 návrhov generálneho advokáta, že hoci vnútroštátny súd vo svojej prejudiciálnej otázke odkazuje len na odsek 2 článku 15 smernice 2008/115, v prejednávanej veci je tiež relevantný odsek 4 tohto článku 15, keďže vyžaduje bezodkladné prepustenie dotknutej osoby, pokiaľ už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1 tohto článku 15 a zaistenie už nie je odôvodnené.

38 V tomto kontexte treba ešte spresniť, že v prejednávanej veci sa Súdnemu dvoru nekladie otázka o zlučiteľnosti 48-hodinovej lehoty, ktorú stanovuje holandské právo a ktorá je uvedená v bode 18 tohto rozsudku, s právom Únie. Nie je preto potrebné preskúmať otázku zlučiteľnosti vnútroštátnej praxe, ktorá umožňuje príslušným orgánom ponechať žiadateľa o medzinárodnú ochranu v zaistení maximálne 48 hodín po tom, ako nastala okolnosť určujúca nezákonnosť opatrenia spočívajúceho v zaistení prijatého na základe tohto nariadenia, s povinnosťou „bezodkladne“ prepustiť dotknutú osobu podľa článku 9 ods. 3 smernice 2013/33, na ktorý odkazuje článok 28 ods. 4 nariadenia Dublin III.

39 Takéto preskúmanie sa totiž v podstate týka dôvodov, ktoré môžu odôvodniť nezákonnosť opatrenia spočívajúceho v zaistení prijatého na základe nariadenia Dublin III, pričom v prejednávanej veci vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že prvé opatrenie spočívajúce v zaistení je nezákonné, a chce určiť, či táto nezákonnosť ovplyvňuje zákonnosť druhého opatrenia spočívajúceho v zaistení, prijatého na základe smernice 2008/115. Okrem toho je nesporné, že nezákonnosť prvého opatrenia spočívajúceho v zaistení nevyplýva podľa vnútroštátneho súdu z prípadného nesúladu tejto 48-hodinovej lehoty s povinnosťou bezodkladného prepustenia, ale zo skutočnosti, že druhé opatrenie spočívajúce v zaistení bolo uložené 24 hodín po uplynutí tejto lehoty.

40 Za týchto podmienok treba usúdiť, že vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či sa článok 15 ods. 2 a 4 smernice 2008/115, článok 9 ods. 3 smernice 2013/33 a článok 28 ods. 4 nariadenia Dublin III v spojení s článkami 6 a 47 Charty majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá príslušnému súdnemu orgánu nestanovuje povinnosť nariadiť prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je zaistený na základe opatrenia prijatého podľa smernice 2008/115, z dôvodu, že táto osoba, ktorej zaistenie bolo pôvodne nariadené na základe opatrenia prijatého podľa nariadenia Dublin III, nebola prepustená okamžite po zistení nezákonnosti tohto opatrenia.

41 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že akékoľvek zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, či už na základe smernice 2008/115 v rámci konania o návrate v dôsledku neoprávneného pobytu, na základe smernice 2013/33 v rámci vybavovania žiadosti o medzinárodnú ochranu alebo na základe nariadenia Dublin III v rámci odovzdania žiadateľa o takúto ochranu do členského štátu zodpovedného za posúdenie jeho žiadosti, predstavuje vážny zásah do práva na slobodu, zakotveného v článku 6 Charty [rozsudok z 8. novembra 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Preskúmanie zaistenia *ex offo*), C-704/20 a C-39/21, EU:C:2022:858, bod 72, ako aj citovaná judikatúra].

42 Ako totiž stanovuje článok 2 písm. h) smernice 2013/33, zaistenie spočíva v umiestnení osoby na konkrétnom mieste. Zo znenia, genézy a kontextu tohto ustanovenia, ktorého pôsobnosť je okrem iného uplatniteľná na pojem „zaistenie“ uvedený v smernici 2008/115 a v nariadení Dublin III, vyplýva, že v dôsledku zaistenia je dotknutá osoba povinná trvalo sa zdržiavať v ohraničenom a uzavretom priestore, čím je oddelená od zvyšku obyvateľstva a zbavená svojej slobody pohybu [rozsudok z 8. novembra 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Preskúmanie zaistenia *ex offo*), C-704/20 a C-39/21, EU:C:2022:858, bod 73, ako aj citovaná judikatúra].

43 Vzhľadom na závažnosť tohto zásahu do práva na slobodu zakotveného v článku 6 Charty a vzhľadom na význam tohto práva je právomoc príslušných vnútroštátnych orgánov zaistiť štátnych príslušníkov tretích krajín striktne ohraničená. Opatrenie spočívajúce v zaistení tak možno nariadiť alebo predĺžiť len pri dodržaní všeobecných a abstraktných pravidiel, ktoré

stanovujú jeho podmienky a postupy [rozsudok z 8. novembra 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Preskúmanie zaistenia *ex offo*), C-704/20 a C-39/21, EU:C:2022:858, bod 75, ako aj citovaná judikatúra].

44 Okrem toho, ak sa zdá, že podmienky zákonnosti zaistenia stanovené smernicou 2008/115, smernicou 2013/33 a nariadením Dublin III, ako aj ustanoveniami vnútroštátneho práva, ktorými sa vykonávajú, neboli alebo už nie sú splnené, dotknutá osoba musí byť bezodkladne prepustená, ako to navyše výslovne uvádza normotvorca Únie v článku 15 ods. 2 štvrtom pododseku a článku 15 ods. 4 smernice 2008/115, ako aj v článku 9 ods. 3 druhom pododseku smernice 2013/33 [rozsudok z 8. novembra 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Preskúmanie zaistenia *ex offo*), C-704/20 a C-39/21, EU:C:2022:858, bod 79].

45 Všeobecné a abstraktné pravidlá, ktoré sú uvedené v bode 43 tohto rozsudku, stanovujúce na základe spoločných noriem Európskej únie podmienky zaistenia sa nachádzajú, pokiaľ ide o zaistenie neoprávnene sa zdržiavajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín, v článku 15 ods. 1, článku 15 ods. 2 druhom pododseku a článku 15 ods. 4 až 6 smernice 2008/115. Na druhej strane, pokiaľ ide o situáciu štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý požiadal o medzinárodnú ochranu, relevantné pravidlá sú stanovené v článku 8 ods. 2 a 3 a článku 9 ods. 1, 2 a 4 smernice 2013/33, a pokiaľ ide o otázku zaistenia nariadeného v rámci odovzdania žiadateľa o takúto ochranu do členského štátu zodpovedného za posúdenie jeho žiadosti podľa nariadenia Dublin III, v článku 28 ods. 2 až 4 tohto nariadenia [pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. novembra 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Preskúmanie zaistenia *ex offo*), C-704/20 a C-39/21, EU:C:2022:858, bod 76]. Treba tiež pripomenúť, že článok 28 ods. 4 nariadenia Dublin III výslovne stanovuje, že článok 9 smernice 2013/33 sa uplatňuje v rámci konaní o odovzdaní upravených týmto nariadením.

46 Pokiaľ ide o otázku, či nezákonnosť opatrenia spočívajúceho v zaistení žiadateľa o medzinárodnú ochranu prijatého na základe nariadenia Dublin III, v perspektíve odovzdania tohto žiadateľa do členského štátu zodpovedného za posúdenie jeho žiadosti, ovplyvňuje zákonnosť neskoršieho opatrenia spočívajúceho v zaistení, ktoré bolo prijaté na základe smernice 2008/115 a týka sa tejto osoby, ktorá bola nepretržite ponechaná v zaistení a už nemá postavenie žiadateľa o medzinárodnú ochranu, ale možno ju už považovať za neoprávnene sa zdržiavajúceho štátneho príslušníka tretej krajiny, treba v prvom rade zdôrazniť, že zaistenie na účely odsunu upravené smernicou 2008/115 a zaistenie nariadené voči žiadateľovi o azyl najmä podľa smernice 2013/33 a uplatniteľných vnútroštátnych ustanovení patria do odlišných právnych režimov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. novembra 2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741, bod 45).

47 Opatrenie spočívajúce v zaistení neoprávnene sa zdržiavajúceho štátneho príslušníka tretej krajiny, ktoré bolo prijaté na účely jeho návratu, tak musí byť v súlade s pravidlami vyplývajúcimi zo smernice 2008/115. Opatrenie spočívajúce v zaistení prijaté voči žiadateľovi o medzinárodnú ochranu musí byť zase v súlade s pravidlami vyplývajúcimi zo smernice 2013/33 a z nariadenia Dublin III.

48 Okrem toho článok 15 ods. 2 a 4 smernice 2008/115 neodkazuje ani sa neodvoláva na podmienky zákonnosti zaistenia stanovené v článkoch 8 a 9 smernice 2013/33, ako aj v článku 28 nariadenia Dublin III, ktoré upravujú zaistenie žiadateľa o medzinárodnú ochranu.

49 V druhom rade z článku 2 ods. 1 smernice 2008/115 v spojení s odôvodnením 9 tejto smernice vyplýva, že táto smernica sa vzťahuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území členského štátu, a že žiadateľ o medzinárodnú ochranu sa nemá považovať za

neoprávnene zdržiavajúceho sa na území členského štátu, v ktorom požiadal o takúto ochranu, pokiaľ nenadobudlo účinnosť rozhodnutie o zamietnutí jeho žiadosti alebo rozhodnutie, ktorým sa ukončilo jeho právo na pobyt ako žiadateľa o azyl. Súdny dvor okrem toho rozhodol, že smernica 2008/115 sa nevzťahuje na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý podal žiadosť o medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2013/32, a to v období od podania uvedenej žiadosti do prijatia rozhodnutia o tejto žiadosti na prvom stupni, alebo prípadne do rozhodnutia o opravnom prostriedku podanom proti uvedenému rozhodnutiu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. mája 2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, bod 49).

50 Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ žiadateľ o medzinárodnú ochranu má toto postavenie, nemôže byť zaistený podľa smernice 2013/33 alebo nariadenia Dublin III a zároveň podľa smernice 2008/115 ako neoprávnene sa zdržiavajúci štátny príslušník tretej krajiny.

51 V treťom rade, ako vyplýva z bodov 58, 59 a 61 návrhov generálneho advokáta, opatrenie spočívajúce v zaistní môže byť prijaté podľa smernice 2008/115 po skončení zaistenia vykonaného podľa smernice 2013/33 alebo nariadenia Dublin III. Hoci sa smernica 2008/115 v priebehu konania o posúdení žiadosti o azyl neuplatňuje, neznamená to, že by sa tým definitívne ukončilo konanie o návrate, ktoré tak môže pokračovať v prípade, že bude žiadosť o azyl zamietnutá. Cieľ tejto smernice, ktorým je účinný návrat neoprávnene sa zdržiavajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín, by bol totiž narušený, ak by členské štáty nemohli zabrániť tomu, aby dotknutá osoba mohla podaním žiadosti o azyl automaticky dosiahnuť svoje prepustenie (rozsudok z 30. mája 2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, bod 60).

52 Okrem toho, pokiaľ ide o možnosť ponechať v zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny Súdny dvor rozhodol, že cieľ smernice 2008/115 by bol ohrozený, ak by členské štáty nemohli pozbavením osobnej slobody zabrániť úteku osoby podozrivej z neoprávneného pobytu ešte pred objasnením jej situácie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2011, Achughbabian, C-329/11, EU:C:2011:807, bod 30).

53 Za týchto podmienok treba konštatovať, že nezákonnosť opatrenia spočívajúceho v zaistení žiadateľa o medzinárodnú ochranu, ktoré bolo prijaté na základe nariadenia Dublin III, s cieľom odovzdať tohto žiadateľa členskému štátu zodpovednému za posúdenie jeho žiadosti nemá v zásade vplyv na zákonnosť následného opatrenia spočívajúceho v zaistení, ktoré bolo prijaté na základe smernice 2008/115 a týka sa tejto osoby, ktorá bola nepretržite zaistená a už nemá postavenie žiadateľa o medzinárodnú ochranu, ale možno ju už považovať za neoprávnene sa zdržiavajúceho štátneho príslušníka tretej krajiny. V dôsledku toho príslušný súdny orgán nie je povinný bezodkladne prepustiť túto osobu len z dôvodu nezákonnosti predchádzajúceho opatrenia spočívajúceho v zaistení, ktoré bolo prijaté na základe nariadenia Dublin III.

54 V každom prípade treba spresniť, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, že zachovanie opatrenia spojeného s pozbavením slobody najmä vyžaduje, na účely jeho súladu s cieľom spočívajúcim v ochrane jednotlivca pred svojvôľou, aby orgány nepostupovali v zlej viere alebo zavádzajúco, aby zodpovedalo cieľu obmedzení povolených príslušným pododsekom článku 5 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, a aby existoval vzťah proporcionality medzi uvádzaným dôvodom a predmetným pozbavením slobody (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. februára 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 81).

55 Záver uvedený v bode 53 tohto rozsudku nie je spochybnený úvahou vnútroštátneho súdu, podľa ktorej by priznanie náhrady škody nezákonne zaistenej osobe neslúžilo na primeranú nápravu porušenia práva na slobodu, ktoré utrpela, a nezabezpečilo by právo na účinnú súdnu ochranu zakotvené v článku 47 Charty.

56 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že podľa článku 47 Charty musia členské štáty zabezpečiť účinnú súdnu ochranu individuálnych práv odvodených z právneho poriadku Únie [rozsudok z 8. novembra 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Preskúmanie zaistenia *ex offo*), C-704/20 a C-39/21, EU:C:2022:858, bod 81, ako aj citovaná judikatúra].

57 V tejto súvislosti sa normotvorca Únie neobmedzil na stanovenie spoločných hmotnoprávnych noriem, ale zaviedol aj spoločné procesné normy, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby v každom členskom štáte existoval režim, ktorý umožňuje príslušnému súdnemu orgánu, aby prípadne po preskúmaní *ex offo* prepustil dotknutú osobu hneď po tom, čo sa ukáže, že jej zaistenie nie je alebo už nie je zákonné. Na to, aby takýto režim ochrany účinne zaručoval dodržiavanie prísnych podmienok, ktorým musí zodpovedať zákonnosť opatrenia spočívajúceho v zaistení, na ktoré sa vzťahuje smernica 2008/115, smernica 2013/33 alebo nariadenie Dublin III, musí byť príslušný súdny orgán schopný rozhodnúť o všetkých skutkových a právnych okolnostiach, ktoré sú relevantné na overenie tejto zákonnosti. Na tento účel musí mať možnosť zohľadniť skutkové okolnosti a dôkazy uvedené správnym orgánom, ktorý nariadil pôvodné zaistenie [rozsudok z 8. novembra 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Preskúmanie zaistenia *ex offo*), C-704/20 a C-39/21, EU:C:2022:858, body 86 a 87].

58 Na jednej strane, pokiaľ ide o právo na slobodu, ako v podstate uvádza generálny advokát v bode 73 svojich návrhov, konštatovanie nezákonnosti opatrenia spočívajúceho v zaistení však neznamená v každom prípade okamžité prepustenie dotknutej osoby (pozri analogicky rozsudok z 10. septembra 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, body 39 a 40), ktoré by jej umožnilo obnoviť svoje práva, pokiaľ to už nie je prakticky možné, keďže ponechanie tejto osoby v zaistení je platne odôvodnené na základe iného samostatného právneho základu. To je dôvod, pre ktorý má byť v zásade stanovená náhrada škody pre osoby, ktoré boli neoprávnene zadržané, na účely náhrady ujmy utrpenej z dôvodu nezákonného pozbavenia slobody.

59 Na druhej strane, pokiaľ ide o právo na účinnú súdnu ochranu zakotvené v článku 47 Charty, treba uviesť, ako to potvrdila holandská vláda na pojednávaní, že vnútroštátny súd môže nariadiť štátnemu tajomníkovi, aby zaplatil vyššiu sumu náhrady škody, než akú v tomto prípade tento orgán skutočne navrhol. Skutočnosť, že štátny tajomník navrhol sumu 100 eur ako náhradu škody, ktorú utrpel C z dôvodu, že lehota na prepustenie stanovená vnútroštátnym právom bola prekročená o 24 hodín, sa za okolností prejednávanej veci preto nezdá byť sama osebe dostatočná na preukázanie existencie porušenia tohto práva.

60 Napokon treba pripomenúť, že z dôvodov, ktoré viedli k záveru uvedenému v bode 53 tohto rozsudku, za okolností, o aké ide vo veci samej, nezákonnosť prvého opatrenia spočívajúceho v zaistení v zásade nemôže ovplyvniť zákonnosť druhého opatrenia spočívajúceho v zaistení, ktoré bolo prijaté na základe smernice 2008/115.

61 Vzhľadom na všetky tieto úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 15 ods. 2 a 4 smernice 2008/115, článok 9 ods. 3 smernice 2013/33 a článok 28 ods. 4 nariadenia Dublin III v spojení s článkami 6 a 47 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá príslušnému súdnemu orgánu nestanovuje povinnosť nariadiť prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je zaistený na základe opatrenia prijatého podľa smernice

2008/115, z dôvodu, že táto osoba, ktorej zaistenie bolo pôvodne nariadené na základe opatrenia prijatého podľa nariadenia Dublin III, nebola prepustená bezodkladne po zistení nezákonnosti tohto posledného uvedeného opatrenia.

O trovách

62 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 15 ods. 2 a 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, článok 9 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, a článok 28 ods. 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, v spojení s článkami 6 a 47 Charty základných práv Európskej únie

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá príslušnému súdnemu orgánu nestanovuje povinnosť nariadiť prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je zaistený na základe opatrenia prijatého podľa smernice 2008/115, z dôvodu, že táto osoba, ktorej zaistenie bolo pôvodne nariadené na základe opatrenia prijatého podľa nariadenia č. 604/2013, nebola prepustená bezodkladne po zistení nezákonnosti tohto posledného uvedeného opatrenia.

Podpisy